

2Móz 17,1-7

1Kor 10,4

A Kőszikla

Db., 2021. 04. 11. (v)

Ige:

Olvasd 2Móz 17,1-7.

1Kor 10:4 És mindnyájan egy szellemi italt ittak, mert ittak a szellemi kősziklából, amely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.

Folytatjuk a testté lett Igéről, azaz J. Kr.-ról a sorozatot, ezen belül a Róla szóló próféciákat. A pusztai vándorlás során megütött kőszikláról a Szt. Szellem Pál apostol által egyértelműen kijelentette, hogy Krisztus volt. Nézzük meg a Krisztus-kősziklának az üzenetét! Krisztusnak nem csak ez a vized adó kőszikla az előképe, hanem a Szentírás több helyen szól Krisztusra mutató sziklákról.

1.) A nép zúgolódása

Azt olvastuk, hogy a népnek nem volt innivaló vize. Kétségtelenül nehéz a szomjúság. Azonban a nép már olyan sokszor megtapasztalta Isten gondoskodó jóságát. Adott nekik addig is vizet és mannárt is. Most mégis zúgtak, veszekedtek Mózesrel, és kísértették az Urat: **7. v.: Vajon köztünk van-e az Úr vagy nincsen?** (Ha nehézségeink vannak, mi nem szoktuk ezt gondolni, hogy elhagyott az Úr?)

De mit tett Isten? A Mózes kezébe adott pálcával nem a zúgolódó népre sújtott, hanem a sziklára, és abból víz ömlött, hogy a nép igyék. Még inkább csodálatos Isten szeretete, ha arra gondolunk, amit Kr. által tett velünk. Büneinkért nem minket büntetett, hanem Fiát. **Ján 19:34** Hanem egy a vitézek közül dárдавál döfje meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki abból. Kr. vére folyt, hogy eltörölje bűneinket, lázadásainkat, zúgolódásainkat. Aztán víz is folyt az Ő oldalából, hogy a szellemi szomjúságunkat oltsa. Mire szomjazik az ember igazán? Mi tudja oltani lelkének kínzó szomjúságát? Nem a fizikai víz, hanem az Istennel való közösség. **Zsolt 42:2-3** Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, oh Isten! Szomjúhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez; mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt? A mi bűneinknek is a szomjúság az oka. Az Istennel megszokadt közösségünk miatt szenvedünk és epekedünk, és veszekedünk, és zúgolódunk. Isten J. Kr.-t adta, hogy helyreálljon a kapcsolat köztünk és Isten között. Kr. lett az utunk az Atyához! Milyen jó hozzánk az Úr, hogy vétkeinket Őrea vetette, és Kr. véréért megbocsátott. **Zsolt 36:8-10** Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiait a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek.

Dúslakodnak háznak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűséged folyóvizéből. Mert nálad van az életnek forrása ...

2.) Az Írás Kősziklának nevezi Istent is és Krisztust is

Az Úr, (=Jehova) mondta: **6. v.: Íme én oda állok te elődbe a sziklára a Hórebén, és te sújts a sziklára ...** Az ószövetségben sok helyen arról olvassuk, hogy Isten volt a kőszikla. Pl., **5Móz 32:3-4** Mert az Úr (=Jvhv) nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! Kőszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden ő útja igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő! **2Sám 22:32** Mert kicsoda volna Isten az Úron kívül?; S kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül?

Ugyanakkor azt is olvastuk, hogy a Kőszikla egyértelműen Kr. Ez is arra mutat, hogy J. Kr. Isten. Benne az Isten lett testté. Ő és az Atya egy!

3.) A Kőszikla hasadéka

Nemcsak akkor hasadt meg a kőszikla, amikor vizet adott a népnek, hanem akkor is, amikor Isten elrejtette benne Mózeset. Mózes azt mondta: **2Móz 33,18:** Kérlek, mutasd meg nekem a te dicsőségedet. Az ember tudva vagy tudatlanul, Isten után vágyik. **Róm 3:23** Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. Isten is vágyik utánunk. **Jób 14:15** Szóltanál, és én felelnék neked, kíváncznál a te kezdednek alkotása után. Hogyan találkozhattunk Istennel? A Szent Isten jelenlétét, dicsőségét, arcát e testben élő bűnös ember nem bírná ki.

2Móz 33:20-22 mert nem láthat engem ember, élvén. És monda az Úr: Íme van hely én nálam; állj a kősziklára. És mikor átmegey előtted az én dicsőségem, a kőszikla hasadéka álltalak téged, és kezemmel betakarlak téged, míg áronulok. Csak így találkozhattunk a Szent Istennel, a Kőszikla hasadékában. Vagyis J. Kr.-ban elrejtve. **Ézs 53:5** És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.

4.) A Kőszikla védelem

Dávid írta: **Zsolt 31:3-4** Hajtsd hozzám füledet, hamar szabadíts meg; légy nekem erős kőszálam, erődített házam, hogy megtarts engem. Mert kősziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért és vezerejl engemet. **Zsolt 71:3** Légy sziklaváram, ahova menekülhessek szüntelen; rendelkezél megtartásom felől, mert kőszálam és erősségem vagy te. Dávid idejében a sziklavár védelmet adott az ellenséggel szemben. Dávid azonban tudta, hogy a biztos védelem Isten. Nekünk is Ő a védelmünk. J. Kr. a Szabadítónk, Megtartónk és Kőszálunk!

5.) A Kőszikla-Krisztus a szilárd talaj a lábunk alatt

Zsolt 40:2-4 *Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépéseimet. És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét.* Minden hívő ember elmondhatja ezt, amit Dávid, és vele együtt adhat hálát az Úrnak. Az Úr nélkül elsüllyednénk, a magunk erejéből soha ki nem kerülünk a sáros fertőjéből, a pusztulás gödréből. Az Úr vont ki belőle, és szilárd talajra állított, a Kősziklára, J. Kr.-ra. Hogyne dicsérménk Urunkat, J. Kr.-t és Atyánkat, Istenünket!

6.) A Kőszikla, Akire építeni lehet

Az Úr Jézus maga is szólt a Kőszikláról. **Máté 7:24-25** *Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építetett. J. Kr. szava, Igéje kőszikla. Megáll mindörökké. Ég és föld elmúlnak, de az Ő beszédei soha el nem múlnak. Soha nem lesz idejétmúlt vagy érvénytelen. A beszéde, az Igéje mögött Ő maga, a testté lett Ige, J. Kr. áll, ezért arra lehet építeni.*

Pál apostol is hasonlóképpen beszél erről. **1Kor 3:11** *Más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, amely vetetett, mely a Jézus Krisztus.* Azonban nem mindenki fogadja el Kr.-t. Nem mindenki rejtőzik el Benne, nem mindenki iszik a Belőle fakadó vízből, nem mindenki akarja hallani az Ő szavát, és még kevesebben akarják megcselekedni. Emiatt csak kevés ember életének az alapja J. Kr. Többeknek közömbös, vagy éppen botrány, a megütközés sziklája.

7.) J. Kr. a megütközés sziklája

Izrael vezetői is megütköztek Benne. **Luk 20:17-18** *Ő pedig reájuk tekintvén, monda: Mi az tehát, ami meg van írva: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé? Valaki erre a kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik rá, szétmorzsolja azt.* Milyen különös, hogy J. Kr. élő vizet adna, az ember megtartója, életének szilárd alapja lenne, és mégis elutasítják. Csakhogy az elutasítás súlyos következményekkel jár: Az ilyen embert a szikla szétmorzsolja, szétzúzza.

A végidőkben J. Kr., mint kőszikla szétzúzza az Ellene felépített összes emberi és sántáni birodalmat. **Dán 2:34-35** *Nézed vala, amíg egy kő leszakada kéz érintése nélkül, és letöré azt az állóképet vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzó azokat. Az a kő pedig, amely leüte az állóképet nagy hegyvé lőn, és betölté az egész földet.* Az emberek közül csak keveseknek kellett J. Kr. Az emberiség egésze elutasította Őt, de végül mégis az Ő uralma valósul meg majd az egész földön, nem emberi birodalmak, nem emberi és sántáni uralom.

A Jelenések könyvében olyan emberekről olvashatunk, akik hallottak, tudtak J. Kr.-ról, arról is, hogy aki Őt elutasítja, azon Isten haragja marad. Arról is tudtak, hogy a szelíd és alázatos Bárány Jézus kegyelme idejének lejártá után az Ő haragjával találkozhatnak, és mégsem engedelmeskedtek az Úr szavának, mégsem a kősziklára építették az életüket. Ilyen emberek szólalnak meg a **Jel 6:16-17**-ben: *És mondanak a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a királyi székből ül, és a Bárány haragjától: Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg? Akinek nem kellett J. Kr. mint Kőszikla, az a teremtet világ élettelen szikláit alá rejtőzve szeretne Tőle szabadulni, de nyilvánvaló, hogy mindhiába.*

Megemlítem még az Úrnak azt a kegyelmét, amikor valaki még e földi életben esik e sziklára, de nem magát zúzza szét, hanem azt, ami benne akadályos volt az élete teljes átadásának, ami akadályozta a hitét, a megbékélését J. Kr.-al és Istennel. Példaként megemlítem Heinét, a híres német költőt. Elolvassom az utolsó versének magyar fordítását:

Uram! A lantom összetörve,
A Krisztus-szikla törte össze.
Könyörgők mostan lent a porban,
Földig alázva, meghajoltan,
Félig holtan:
Uram, bocsásd meg,
Mit eddig daloltam!

A lant Heine költészete. Egyrészt tragikus, ami az élete végén kiderült, hogy az örökkévalóság szempontjából az egész költészete semmit sem ér. Ugyanakkor kegyelem, hogy ezt még ebben az életben látta meg, és a lantja összetört ugyan, de ő maga megmenekülhetett. Kegyelem ma is, ha még ez életben döbben rá egy ember, hogy amit tett, semmi, de még Krisztushoz jöhet, és kegyelmet kap.

Befejezem:

Aki nem akar J. Kr.-al megbékélni, nem akar Neki hinni, annak megütközés kőve lesz, és összetöri, összezúzza magát. De akik hisznek Benne, azoknak J. Kr. a Kőszikla. Ő nemcsak Izraelt követte a pusztában, hanem velünk van a mi földi, pusztai vándorlásunkon is. Ő az, Aki vizet ad. A szellemi szomjúságunkat, és minden szükségünket Ő elégíti meg. Ő adta értünk a testét és a véré, hogy Benne elrejtőzve biztonságban legyünk, mint Mózes a kőszikla hasadékában. J. Kr. a szilárd talaj a lábunk alatt, hogy ne süllyedjünk el a posványban, a bűnben. Ő a biztos Kőszikla-alap, Akire építhetjük az életünket. Hála és dicsőség Neki ezért!

Ámen!

Énekeljük el a **344. sz.** éneket: *Kőszirt a pusztán...*